

Veron Urdarianu *Confrontations*

4 september tot en met 10 oktober 2015

Confrontation with P.C., 2015, olieverf op doek, 105 x 150 cm

Van 4 september tot en met 10 oktober toont Galerie Onrust nieuwe schilderijen van Veron Urdarianu. Hiervoor liet Urdarianu zich inspireren door stillevens van “oude helden” als Paul Cézanne, Georges Braque en Henri Matisse die hij analyseerde en transformeerde tot nieuwe verrassende werken. Mysterieus, verstild en los gezogen uit de tijd, typisch voor Urdarianus oeuvre dat hier perfect samenvalt met het wezen van het stilleven zelf.

Urdarianu (Boekarest, 1951) kwam in de jaren zeventig naar Nederland. Opgeleid als beeldhouwer begon hij pas begin jaren negentig te schilderen. Maar de monumentale manier waarop hij werkt verradt zijn achtergrond nog steeds. Met behulp van fyberglas, tape en talloze lagen verf bouwt hij zijn doeken letterlijk op. Zo schept hij diepte of creëert vervreemdende elementen waaraan je oog blijft haken wanneer je de voorstelling probeert te doorgronden.

Dat laatste is bijvoorbeeld te zien in *Confrontation with P.C.* (2015) een stilleven gebaseerd op een vroeg werk van Paul Cézanne. Het klassiek gedrapeerde kleed waarop Cézanne zijn stilleven uitstalde, vertaalt Urdarianu in grillige velden waarbij de ooit soepel vallende plooiën venijnige, bijna abstracte vlakjes zijn die net iets hoger liggen. De antieke klok en tropische schelp verving hij voor een lampionnetje, een Chinese pot en een omgevallen kegel. Maar de kleur van het doek springt het meest in het oog.

Of misschien wel het idee dat die kleur ontbreekt. Ook daarin blijft Urdarianu dicht bij zichzelf. Het pigment lijkt uit de verf te zijn weggesijpeld. Wat rest is vaal geel, grijs en roze, bijna verbleekte pasteltinten in verschillende lagen en subtiele schakeringen. Tinten die de kunstenaar herinneren aan het verleden maar ook

aan de slacht en de dood die zoals Cioran zegt, het levende plots tot een voorwerp maakt. Het stilleven als een letterlijke ‘nature mort’. Op sommige delen van het doek ontbreekt de verflaag zelfs helemaal en dringt het wit van de grondering als een kale lijn het doek binnen. Het is net alsof Urdarianu het beeld van Cézanne heeft uitgekleet. Alsof hij het deconstrueert en weer opbouwt en ergens in dit proces de tijd heeft stilgezet. Het moment waarop blijft ongewis. De tijd kan hier twee kanten op.

“Elk werk stelt zijn eigen voorwaarden” zegt Urdarianu over de manier waarop hij de confrontatie met zijn oude helden aangaat. Hij past hun werken aan, rukt ze uit hun verband of schuift ze in elkaar. “Soms focus je op de ritmiek van een bestaande compositie, soms op het grafische karakter.” In *Confrontation with G.B. I* (2014-2015) benadert hij het origineel van Georges Braque juist op een monumentale manier door een pikzwarte theepot uit te vergroten en ook nog eens tegen een diep donkere achtergrond te plaatsen waardoor er een bijna architectonisch, sculpturaal beeld ontstaat. En in *Confrontation with G.B. III* kiest hij voor totale verstilling van de voorstelling, een schaal met een enkel viooltje en een paddenstoel.

Naast de schilderijen zijn er een paar van Urdarianus bekende architectonische modellen te zien, “driedimensionale schetsen in hout”, die opvallen door hun speelse karakter. Ze kunnen in een handomdraai veranderen van functie en vorm en geven daarmee blijk van Urdarianus ideeën over wonen, vormgeving en architectuur. In eerste instantie lijken deze ruwe modellen te contrasteren met zijn uiterst gedetailleerd geschilderde oeuvre maar ze zijn ontstaan vanuit het zelfde ruimtelijk denken dat ten grondslag ligt aan heel zijn oeuvre.

GALERIE ONRUST AMSTERDAM

Veron Urdarianu *Confrontations*

4. September through 10. October 2015

Confrontation with P.C., 2015, oil on canvas, 105 x 150 cm

From 4 September through 10 October Galerie Onrust will be showing new paintings by Veron Urdarianu. For these Urdarianu has taken inspiration from still lifes by “old heroes” (e.g. Paul Cézanne, Georges Braque and Henri Matisse) which he analyzed and transformed into new, surprising works.

Mysterious, tranquil and detached from time: all characteristics of Urdarianu’s oeuvre, which now concurs perfectly with the very essence of the still life.

Urdarianu (Bucharest, 1951) came to the Netherlands during the late 1970s. Trained as a sculptor, he only began painting in the late 1990s. A monumental approach to this work continues to betray his background. With the aid of fiberglass, tape and countless layers of paint, he literally builds up his canvases.

By doing so he creates depth or gives rise to alienating elements that disrupt the eye when we attempt to fathom the image. That latter quality can be seen in *Confrontation with P.C.* (2015), a still life based on an early work by Paul Cézanne. The classically draped tablecloth on which Cézanne displayed his still life is translated by Urdarianu into irregular fields, in which the once generously falling folds have become venomous, nearly abstract surfaces that are situated slightly higher in the image.

He has replaced Cézanne’s antique clock and tropical shell with a small lantern, a Chinese jar and a toppled bowling pin. But the color of the canvas strikes the eye most of all. Or perhaps it is the idea that color itself is lacking. In that respect, too, Urdarianu remains true to himself. The pigment seems to have been drained from the paint. What remains is drab yellow, grey and pink, nearly faded pastel hues in various layers and subtle gradations. Tones that remind the artist of the past, but also of slaughtering and death, which as Cioran says, suddenly trans-

forms that which is alive into an object. Here the still life can be seen literally as nature morte. In some parts of the painting, the painted surface is even entirely absent, and the white of the ground makes its way into the image as a bare line. It’s as though Urdarianu has stripped down the work by Cézanne, as though he is deconstructing it and rebuilding it and has brought time to a halt at some point during this process. The precise moment remains uncertain. Time can go either way here.

“Each work sets its own conditions,” says Urdarianu about the way in which he takes on the confrontation with his old heroes. He adapts their works, wrenches them out of their contexts or shifts their components. “Sometimes you focus on the rhythmic of an existing composition, sometimes on its graphic character.”

In Confrontation with G.B. (2014-2015) he approaches the original image by Georges Braque in a monumental way by enlarging a pitch-black teapot and then setting it against a very dark background; the result is an almost architectonic, sculptural image. And in *Confrontation with G.B. III* he opts for complete calm in the image: a bowl containing a single pansy and a mushroom.

Being shown along with the paintings are a few of Urdarianu’s famous architectonic models, his “three-dimensional sketches in wood”, which stand out by way of their playful character. In a split second they can change function and form, thereby attesting to Urdarianu’s ideas about household living, design and architecture. Initially these rough models seem to contrast with his highly detailed painted works, but in fact they stem from the same spatial thinking that underlies his entire oeuvre.